

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr.1369

Dosar nr.3168/2/2010

Ședința publică de la 15 martie 2012

Președinte:	X	- judecător
	X	- judecător
	X	- judecător
	X	- magistrat asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de S.C. „.X. .X.” SA împotriva Sentinței civile nr..X. din 8 martie 2011 a Curții de Apel .X. – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal s-au prezentat intimatele-pârâte Autoritatea Națională a Vămilelor și Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale .X. – Serviciul Antifraudă Fiscală și Vamală prin consilierul juridic .X. .X., precum și Agenția Națională de Administrare Fiscală prin consilierul juridic .X., lipsind recurenta-reclamantă S.C. .X. .X. SA.

Procedura completă.

S-a prezentat referatul cauzei, învederându-se că recursul a fost declarat și motivat în termenul prevăzut de lege și a fost legal timbrat.

De asemenea, s-a referit și faptul că intimatele-pârâte au depus întâmpinare care a fost comunicată recurtenței, iar aceasta din urmă a depus concluzii scrise.

Nemaifiind alte cereri de formulat și constatând cauza în stare de judecată, Înalta Curte a acordat cuvântul părților prezente cu referire la recursul ce face obiectul dosarului de față.

Având pe rând cuvântul, consilierii juridici .X. și .X. .X. au pus concluzii de respingere a recursului ca nefondat pentru considerentele arătate în concluziile scrise.

ÎNALTA CURTE,

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

1. Soluția instanței de fond

Reclamanta S.C. .X. .X. SA a chemat în judecată Autoritatea Națională a Vămile și Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale .X. – Serviciul Antifraudă Fiscală și Vamală și Agenția Națională de Administrare Fiscală, solicitând instanței ca în contradictoriu cu pârâtele să dispună anularea Procesului-verbal de control nr..X. din 3.07.2009 încheiat de Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale .X., anularea Deciziei nr..X. din 6.07.2009, anularea Deciziei nr.X din 27.10.2009 privind soluționarea contestației formulate de reclamantă și obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată și, în subsidiar, a majorărilor de întârziere aferente TVA în valoare de .X. RON, exonerarea de la plata penalităților de întârziere în valoare de .X. RON și obligarea pârâtei să emită declarații vamale care să corecteze declarațiile inițiale.

În motivarea acțiunii reclamanta a arătat că prin procesul-verbal de control contestat s-au stabilit în sarcina reclamantei obligații suplimentare de .X. RON, că în baza acestui proces verbal a fost emisă Decizia nr..X. din 6.07.2009 pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal, iar contestația formulată împotriva acestei decizii a fost respinsă de A.N.A.F. – DGSC prin Decizia nr..X. din 27.10.2009.

Reclamanta a mai susținut că din procesul verbal contestat nu rezultă care este perioada supusă verificării și nici cele 5 facturi verificate de consilieri la care au fost constatate nereguli.

Curtea de Apel .X. – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, prin Sentința civilă nr..X. din 8 martie 2011 a respins ca neîntemeiată acțiunea formulată de reclamanta S.C. .X. .X. SA.

Pentru a pronunța această sentință, instanța a reținut că susținerea reclamantei, că pe perioada 2005 -2006 când s-au realizat cele două importuri, valoarea în vamă a bunurilor importate era determinată în exclusivitate de valoarea CD-urilor nu poate fi reținută, întrucât Decizia Comisiei Fiscale Centrale nr.7 din 7.11.2006 este aplicabilă de la data intrării în vigoare a actului normativ în baza căruia a fost dată. Așa fiind, constată instanța, capătul principal al acțiunii este neîntemeiat.

Referitor la capătul secundar al acțiunii, se reține, de asemenea, că este neîntemeiat, dat fiind faptul că potrivit art.76, 78, 141 și art.148 din Codul vamal, datoria vamală ia naștere la data depunerii declarației vamale, dată la care intervine faptul generator și exigibilitatea T.V.A., reclamanta datorând majorări de întârziere conform art.119 alin.(1) din O.G. nr.93/2003.

2. Calea de atac exercitată

2.1. Împotriva acestei sentințe, considerată nelegală și netemeinică, a declarat recurs reclamanta S.C. .X. .X. SA, care a invocat, în mod generic, dispozițiile art.304¹ din Codul de procedură civilă, susținând, în esență, următoarele critici:

- instanța de fond a ignorat faptul că declarațiile vamale au fost întocmite în mod corect, în raport cu legislația în vigoare la data importului – 31.03.2005 și 24.02.2006, când era aplicabilă Decizia nr..X./1998, care a fost înlocuită prin Ordinul nr.5720 din 12.04.2006;

- Decizia nr.7/2006 a Comisiei Fiscale Centrale, care clarifică sensul art.4 alin.(1) din Legea nr.345/2002 și art.128 alin.(1), art.129 alin.(1) și art.130 alin.(1) din Codul fiscal nu este aplicabilă importurilor realizate de societate la datele respective.

În concluzie, societatea comercială reclamantă a solicitat admiterea recursului, desființarea soluției pronunțate și, rejudecând cauza, admiterea acțiunii așa cum a fost formulată.

2.2. Autoritatea publică fiscală a depus întâmpinare prin care a răspuns criticilor recursului, susținând că Decizia nr.7/2006 nu are caracter retroactiv, nefiind un act normativ, ci o modalitate de explicitare a dispozițiilor legale aplicabile în ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată.

Or, în cauză, societatea comercială nu a contestat că pe facturile în litigiu, alături de valoarea suportului material – CD, a fost evidențiată în mod distinct și valoarea software-ului, care nu a fost declarată la data importurilor, în vederea stabilirii valorii în vamă și a taxelor aferente.

În concluzie, autoritatea fiscală intimată a solicitat respingerea recursului, susținând că soluția instanței de fond este legală și temeinică.

2.3. Societatea comercială recurentă a depus la dosar Note scrise, în conținutul cărora, cu alte cuvinte, a reluat susținerile recursului, solicitând admiterea acestuia, așa cum a fost formulat, susținând că soluția instanței de fond este nelegală și netemeinică.

2.4. Agenția Națională de Administrare Fiscală, la rândul său, a depus Concluzii scrise, solicitând respingerea recursului și învederând că jurisprudența Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție este în sensul soluției instanței de fond (Decizia nr.2873/2009, ș.a.).

3. Soluția instanței de recurs

Recursul este nefondat pentru considerentele care vor fi prezentate în continuare.

Așa cum s-a reținut și în expunerea prezentată mai sus, în cauză este necontestat că societatea comercială a efectuat două importuri de software.

A întocmit DVI-I .X. din 24.02.2006, cu factura nr..X. din 16.02.2006, cu „Programe pentru automatizări hidrocentrale”, la care a declarat valoarea în vamă de X euro pentru suportul material - CD, fără a declara și valoarea software-ului de .X. euro, care era evidențiată distinct pe factură.

De asemenea, a mai întocmit și DVI-I 2251 din 31.03.2005, cu factura nr..X. din 11.02.2005, cu „Licență programe informație de gestiune .X.”, la care a declarat valoarea în vamă de X euro pentru suportul material - CD, fără a declara valoarea software-ului de .X. euro, care era evidențiată distinct pe factură.

De asemenea, este necontestat că la data importurilor erau în vigoare prevederile Codului vamal aprobat prin Legea nr.141/1997 și anume dispozițiile art.76, 141 și 148.

Astfel, potrivit dispozițiilor art.76 din Legea nr.141/1997 privind Codul vamal al României: „Valoarea în vamă reprezintă acea valoare care constituie baza de calcul a taxelor vamale prevăzute în Tariful vamal de import al României”, iar potrivit art.78 alin.(1) din același act normativ: „(1) Valoarea în vamă se determină și se declară de către importator, care este obligat să depună la biroul vamal o declarație pentru valoarea în vamă, însoțită de facturi sau de alte documente de plată a mărfii și a cheltuielilor pe parcurs extern, aferente acesteia.

Totodată, potrivit art.141 din același act normativ: „(1) În cazul mărfurilor importate pentru care legea prevede drepturi de import, precum și în cazul plasării mărfurilor într-un regim de admitere temporară cu exonerarea parțială de drepturi de import, datoria vamală ia naștere în momentul înregistrării declarației vamale. (2) Debitorul datoriei vamale este considerat titularul declarației vamale acceptate și înregistrate”, iar potrivit art.148 alin.(1) din același act normativ: „(1) Cuantumul drepturilor de import se stabilește pe baza elementelor de taxare din momentul nașterii datoriei vamale”.

În temeiul acestor prevederi legale se reține că valoarea în vamă se determină și se declară de către importator care este obligat să depună declarație pentru valoarea în vamă însoțită de facturi și pentru care se naște datoria vamală la data depunerii declarației vamale.

Cu alte cuvinte, din textele citate mai sus, rezultă că valoarea în vamă declarată nu poate fi inferioară valorii înscrise în documentele însoțitoare ale mărfurilor, în raport cu care este stabilită datoria vamală.

Or, în cauză, este necontestat că societatea comercială recurentă a omis să treacă în declarația vamală valoarea software-ului importat, care apărea evidențiată distinct în factura de însoțire.

În ceea ce privește incidența Deciziei nr.7/2006 a Comisiei fiscale centrale, instanța de fond a reținut în mod judicios că este vorba de un act de explicitare și aplicare unitară a dispozițiilor art.2 din O.U.G. nr.17/2000, art.4 alin.(1) din Legea nr.345/2002 în activitatea autorităților fiscale, ce a fost adoptată pentru a fi curmate interpretările greșite și a impune concluzia legală potrivit căreia importul de software reprezintă un import de bunuri suspus taxei pe valoarea adăugată.

De altfel, aceasta este și concluzia care s-a impus în jurisprudența constantă a Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Decizia nr.2873/2009, Decizia nr.2253/2011, etc.

Astfel fiind, instanța de recurs reține că soluția instanței de fond este temeinică și legală, criticile recurente-reclamante fiind nefondate.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge recursul declarat de S.C. „.X. .X.” SA împotriva Sentinței civile nr..X. din 8 martie 2011 a Curții de Apel .X. – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 15 martie 2012.

JUDECATOR,
X

JUDECATOR,
X

JUDECATOR,
X

MAGISTRAT ASISTENT,
X